

De Kerstgeschiedenis
aan onze kinderen verteld
door
GEERTRUIDA

G.F. CALLENBACH, NIJKERK.

DE KERSTGESCHIEDENIS

AAN ONZE KINDEREN VERTELD

DOOR

GEERTRUIDA.

~~~~~  
**Met vier gekleurde platen.**  
~~~~~

NIJKERK
G. F. CALLENBACH.

De Kerstgeschiedenis aan onze kinderen verteld.

In dat gedeelte van het Joodsche land, dat Judéa genoemd wordt, en waarin ook Jeruzalem ligt, leefde in den tijd, waarvan wij u spreken, de vrome priester Zacharias en zijne vrouw Elizabeth. Beiden waren reeds oud en grijs geworden in den dienst des Heeren. Zij hadden geen kinderen; dit zal hun zeker een oorzaak van droefheid geweest zijn; menigmaal ook hadden zij den Heere gevraagd om hun dezen zegen te schenken. Daar zij echter God liefhadden, wisten zij dat alles wat Hij over ons beschikt, goed en wijs is.

Zooals ik u reeds vertelde, mijne kinderen, was Zacharias priester. Hij moest dus van tijd tot tijd dienst doen in den tempel. Gij weet zeker, dat de tempel des Heeren in Jeruzalem op een berg was gebouwd, en omgeven was door verschillende voorhoven. In het binnenste gedeelte van den tempel kwam het volk nooit; daar kwamen alleen de pries-

ters; zij moesten dan de gouden kandelaren ontsteken, het reukoffer bedienen en op den Sabbath de oude toonbrooden wegnemen om er weêr versche voor in de plaats te leggen.

Op zekeren dag stond Zacharias wederom gereed om den tempel binnen te treden; hij zou, naar de beurt zijner dagordening, het reukoffer ontsteken. Eene groote menigte des volks was buiten in den voorhof, biddende. Door de gouden deuren, die naar het binnenste van den tempel voerden, richt Zacharias zijne schreden naar het heilig reukaltaar. Daar ziet hij, ter rechterzijde van het altaar, eene hemelsche lichtgestalte. Het is een engel, die tot hem zegt: „Vrees niet, Zacharias, want uw gebed is verhoord en de Heere zal u een Zoon schenken. Zijn naam zal *Johannes* zijn, en hij zal groot zijn voor den Heere. Geen wijn of sterken drank zal hij drinken, en hij zal van zijne geboorte af met den Heiligen Geest vervuld worden; hij zal velen der kinderen Israëls bekeeren tot den Heere hunnen God; en hij zal de wegbereider zijn voor den Messias.” Welk eene heerlijke boodschap was dat voor Zacharias; zijn gebed zou dus nog verhoord en een zoon zou hem geschonken worden, wiens leven aan God zou zijn gewijd. En toch, hij kon het maar niet gelooven; neen, dat was al te wonderlijk. En daarom vroeg hij aan den engel: „waarbij zal ik dat weten?” Hij vroeg dus een teeken

Daar ziet hij, ter rechterzijde van het altaar, eene hemelsche lichtgestalte.

van God, om zeker te weten dat alles geschieden zou zooals hem voorspeld was. Toen antwoordde de engel: „Ik ben Gabriël, die voor God sta, en ben uitgezonden om u deze dingen te verkondigen; maar nu, omdat gij mijne woorden niet hebt geloofd, zult gij zwijgen en niet kunnen spreken, tot op den dag dat deze dingen geschied zullen zijn.” Nog wachtte het volk in den voorhof; langer dan gewoonlijk bleef de priester daar binnen vertoeven; wat mocht wel de reden zijn? Eindelijk, daar kwam Zacharias; eene blijde ontroering lag op zijn gelaat; hij trachtte te spreken, maar hij kon niet; hij was stom geworden. Wel wenkte hij hun toe en ook begrepen zij dat er iets buitengewoons met hem was voorgevallen, maar machteloos was Zacharias om 's Heeren groote daden aan het volk te verkondigen.

Zijn mond bleef stom en dicht;
 Maar wie hem gadeslaat,
 Ziet op zijn vroom gelaat
 Den weerschijn van het Godsgezicht.

En spraakloos keert hij weer
 En wacht met kalm geduld,
 Geloovig in den Heer,
 Tot alles zij vervuld. (BEETS.)

Op den bepaalden tijd vervulde de Heere zijne belofte en werd aan Zacharias en Elizabeth een zoon

geboren. Welk eene vreugde voor hen en voor hunne vrienden en betrekkingen. Op den achtsten dag na zijne geboorte moest het kindeke besneden worden en bij die gelegenheid zou het ook een naam ontvangen. Zijns vaders naam, Zacharias, wilde men hem geven. Maar Elizabeth zeide: „niet alzo, hij zal Johannes (dat wil zeggen: Godsgeschenk) heeten.” En toen niemand zich dat begrijpen kon, omdat deze naam niet voorkwam in hunne familie, verlangde Zacharias, die nog altijd niet spreken kon, een schrijftafeltje, en schreef daarop: „Johannes is zijn naam.” Verbaasd zagen allen hem aan; hoe gaarne zou hij aan zijne vrienden iets gezegd hebben van wat er in zijne ziel omging, en van alles wat Gabriël hem voorspeld had. En zie, daar werd zijn mond geopend en kon hij tot aller blijdschap en verwondering, weer spreken en God loven. De Heere had hem het vermogen om te spreken weder teruggegeven. Daar stortte de gelukkige vader zijn hart uit in een heerlijken lofzang. Vervuld van den Heiligen Geest voorspelde hij dat dit kind, dat deze Johannes eenmaal een profeet des Allerhoogsten zou worden; en dat hij voor het aangezicht des Heeren zou henegaan om zijnen weg te bereiden. Het volk van Israël was in duisternis en schaduwen des doods gezeten, omdat het God verlaten had, maar de Messias, dat wil zeggen, de Heere Jezus Christus zou komen om hunne voeten weër te bren-

toen daar opeens de engel Gabriël voor haar stond

gen op den weg des vredes. Vóór dat de Heiland echter verscheen, zou Johannes het volk voorbereiden op Zijne komst.

Eenige maanden na de verschijning van Gabriël aan Zacharias, werd deze engel ook door God gezonden naar de kleine stad Nazareth in Galiléa. Daar woonde eene godvreezende jonkvrouw, wier naam was Maria. Zij was de bruid van Jozef, een eenvoudigen timmerman. Arm en onaanzienlijk was zij naar de wereld, maar toch van koninklijke afkomst, want zij was uit het geslacht van David. Nederig en gering was zij in hare eigene oogen, maar God de Heere had haar uitverkoren om de moeder te worden van den beloofden Messias. Welk eene ontroering zal zich van Maria hebben meester gemaakt, toen daar op eens, in hemelschen lichtglans, de engel Gabriël voor haar stond en tot haar zeide: „Wees gegroet, gij begenadigde; de Heere is met u, gij zijt gezegend onder de vrouwen.” Zij kon niet antwoorden en verwonderde zich hoe het toch kwam dat deze engel haar aldus toesprak. En Gabriël hare ontroering ziende, zeide tot Maria dat zij genade bij God had gevonden en dat haar een zoon zou geschonken worden, wiens naam zou zijn *Jesus*. Deze Jezus zou groot zijn en de Zoon des Allerhoogsten genaamd worden; ook zou hij koning zijn over het huis Jacobs tot in eeuwigheid. Nooit zou er aan dat koninkrijk een

einde komen. En toen Maria vol verwondering aan den engel vroeg, hoe dat mogelijk zou zijn, antwoordde deze haar dat bij God niets onmogelijk is en dat ook aan hare nicht Elizabeth een zoon beloofd was.

Nadat Gabriël was heengegaan, reisde Maria naar Judea, om Zacharias en Elizabeth te bezoeken en hun te vertellen van de groote dingen, die de Heere haar beloofd had. Maria behoefde echter aan Elizabeth niets meer mede te deelen, want zoodra deze haar zag, werd zij vervuld met den Heiligen Geest en sprak Maria toe als de moeder des Heeren. Ook noemde zij Maria zalig omdat zij geloofd had. Toen werd Maria's hart met heilige vreugde vervuld en zij prees den Heere in eenen schoonen lofzang. „Mijne ziel maakt groot den Heere en mijn geest verheugt zich in God mijnen Zaligmaker, omdat Hij de nederheid zijner dienstmaagd heeft aangezien,” zoo riep zij uit. En zij ging voort den Heere te prijzen en groot te maken omdat Hij gedachtig was geweest aan Zijne barmhartigheid, die duurt tot in eeuwigheid.

Hoe zullen Zacharias en Elizabeth zich met Maria hebben verheugd en hoe zullen zij den Heere gedankt hebben voor Zijne genade en trouw. Drie maanden bleef Maria nog bij hen en daarna keerde zij terug naar de plaats, waar zij woonde, naar Nazareth.

Reeds in het Paradijs had God aan Adam en Eva,

toen zij door de zonde ongelukkig waren geworden, beloofd, dat er eenmaal een Verlosser zou komen, die den duivel overwinnen zou. En die belofte werd gedurig aan de vromen van het Oude Testament herhaald. De menschen hadden door hunne ongehoorzaamheid het aardsche Paradijs wel verloren, maar de weg tot de hemelsche heerlijkheid zou voor hen geopend worden door den Zoon van God. Ook de profeten van Israël voorspelden later aan het volk dat de Messias zeker komen zou om hen te verlossen van de macht en de straf der zonde.

Jesaja profeteerde: „Want een kind is ons geboren, een zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op zijnen schouder; en men noemt zijnen naam Wonderlijk, Raad, sterke God, Vader der eeuwigheid, Vredevorst.” De profeet Micha noemde zelfs de plaats op, waar de Zaligmaker zou geboren worden. Gij kent zeker dien tekst wel, mijne kinderen? „En gij, Bethlehem Ephrata, zijt gij klein om te wezen onder de duizenden van Juda, uit u zal mij voortkomen, die een Heerscher zal zijn in Israël, en wiens uitgangen zijn van ouds, van de dagen der eeuwigheid.” Thans was het echter 400 jaren geleden, sinds de laatste profeet gesproken had. De volkeren der aarde leefden zonder God te kennen. in allerlei ongerechtigheden en afgoderij. En Israël zelf, het uitverkoren volk, was in een treurigen toestand. Het rijk, vroe-

ger zoo vrij en onafhankelijk, was nu eene provincie geworden van het Romeinsche rijk.

Toch waren er nog eenige vromen overgebleven, die met smachtend verlangen uitzagen naar de komst van den Heere Jezus. Zou de Heere Zijne belofte vergeten hebben? Neen, de Heere vergat zijne belofte niet. Weldra zou de Zon der Gerechtigheid opgaan over de wereld. Het licht begon te dagen.

Keizer Augustus regeerde in die dagen over het Romeinsche rijk, dat wil zeggen: over bijna alle landen der wereld en ook over het Joodsche land. Deze keizer nu, vaardigde een besluit uit, dat alle menschen hunne namen moesten laten opschrijven, dáár waar hunne voorvaderen hadden gewoond. Ook Maria en Jozef moesten aan dat bevel gehoorzamen. Zij waren uit het geslacht van koning David en behoorden dus niet thuis in Nazareth, maar in de stad Bethlehem, vier mijlen ten zuiden van Jeruzalem gelegen.

Daar reisden zij dus henen.

Het was een lange en moeielijke tocht voor Jozef en Maria, want de weg was niet vlak en effen, maar liep over bergen en door dalen, over dorre, zandige vlakten en door schaduwrijke lanen. Ook konden zij menigmaal, door de hitte des daags, die daar veel grooter is dan in onze noordelijke streken, niet verder gaan, maar moesten geduldig wachten en rusten tot het wat koeler begon te worden. Hoe zullen

„Vreest niet, want ziet ik verkondig u groote blijdschap,

zij naar het einddoel hunner reis hebben verlangd, en hoe zullen hunne harten van vreugde en aandoening hebben geklopt, toen zij daar in de verte het liefelijke Bethlehem zagen liggen. Hoevele herinneringen waren er aan verbonden; vooral voor hen, die van David afstamden. Hier begroef eenmaal, in diepe smart, de vrome aartsvader Jacob zijne geliefde Rachel; hier was in lang vervlogen dagen de vredige woonplaats van Boaz en Ruth en hier had David, Israëls groote koning, in zijne jeugd de kudden zijns vaders geweid, terwijl hij bij zijne harp de heerlijkste liederen zong tot Gods eer. — Eindelijk, eindelijk hadden zij dan de stad hunner vaders bereikt; maar ach! vrienden of familiebetrekkingen hadden zij er niet meer. Zij moesten dus naar de herberg gaan om daar rust te zoeken na de afmattende reis. Het stadje was vol vreemdelingen, die daar gekomen waren om hunne namen te doen opschrijven; met moeite baanden zij zich een weg door al de drukte en het gewoel der menschen heen. Maar, aan de herberg gekomen, werden zij, tot hunne overgroote teleurstelling, afgewezen. Er was daar geen plaats voor hen! Het baatte hun niet of zij met vriendelijken aandrang smeekten om een bescheiden plaatsje, zij werden onmeedoogend weggezonden. Zonder dat hij het wist, zond de heer van de herberg de moeder des Heeren weg; voor haar en voor het Kind, dat weldra zou geboren wor-

den, was er geen plaats. Ach, nog is het dikwijls zoo in deze wereld. Voor alles en ieder is er plaats, maar niet voor den Heere Jezus. In de meeste harten wordt van alles toegelaten; — allerlei zonden en zorgen, allerlei gedachten en overleggingen, maar Hij, die daar aan de deur van ons hart staat en klopt, Hij wordt niet binnengelaten. Weet gij wel, mijne kinderen, dat de Heiland ook in uwe harten wil komen om daarin te wonen en u voor altijd gelukkig te maken? Weet gij dat? Hebt gij Hem dan reeds opengedaan? O, doet het toch, of liever, vraagt Hem ootmoedig of Hij u daartoe wil bekwaam maken. Zonder Hem is het leven een woestijn, en met Jezus zijt gij veilig en gelukkig, niet alleen in dit kortstondige leven, maar voor eeuwig.

In de herberg was geen plaats voor Jozef en Maria; zij moesten dus een ander toevluchtsoord zoeken, en dat vonden zij in een stal. En dáár, in dien armen, slecht verlichten stal werd de Heere Jezus, de Zoon van God, de Zaligmaker der wereld geboren. Geen vorstelijk paleis, geen kostbare kleederen, geen zacht gespreide wieg vond de Heiland voor zijne ontvangst bereid. In doeken gewonden, leide zijne moeder hem neder in de kribbe. Zoo arm en nederig mogelijk. De Heere Jezus is immers ook arm geworden, om ons rijk te maken. Stelt u eens voor, dat er een koningszoon was, die zijn prachtig paleis

- vonden zij Maria en Jozef, en het kindeke liggende in de kribbe;

durfden zij ook tot hem gaan; nu behoefden zij zich niet te schamen voor hunne schamele kleederen. Zij geloofden het woord van den engel en daarom zeiden zij tot elkander: „Laat ons henengaan naar Bethlehem en laat ons zien het woord dat er geschied is, hetwelk de Heere ons heeft verkondigd.” Dáár, dáár zouden zij den Messias vinden en daarom snelden zij als met gevleugelde voeten naar de stad Davids om Hem te zien. Hoe klopten hunne harten van vreugde en heilig ontzag; zij zouden Hem aanschouwen, hun hoogst verlangen, hun Zaligmaker.

En toen zij in den stal kwamen, vonden zij Maria en Jozef en het kindeke liggende in de kribbe; het was alles juist gelijk de engel hun gezegd had. In aanbidding vielen zij neder voor het Goddelijk kind en vertelden aan Maria en Jozef alles wat zij van de engelen gehoord hadden. Wij lezen in den Bijbel dat Maria al die woorden in haar hart bewaarde; zij vergat ze nooit meer en moest er telkens weder aan denken. En de herders keerden weder, verheerlijkende en prijzende God over alles wat zij gehoord en gezien hadden.

Het licht der wereld was opgegaan. De blijde boodschap was aan de menschen verkondigd, dat de Zaligmaker geboren was. En die blijde boodschap klinkt ook nu na bijna negentien eeuwen nog over de aarde: De Heere Jezus is gekomen om zondaren

zalig te maken. Met blijdschap vieren wij dus het heerlijke Kerstfeest; want het is het geboortefeest van onzen Heiland. Wel is de Heere Jezus nu niet meer op de aarde, maar toch hoort Hij alles, wat wij tot Hem zeggen. Laat ons dan vol eerbied aan Hem vragen: „Heere, leer mij vroeg U zoeken, dan zal ik U zeker eenmaal vinden.”

Hij, die op aarde is geweest,
Wil ons bekeeren door Zijn Geest,
Ons leiden naar Zijns Vaders Huis,
Daarvoor verdroeg Hij smaad en kruis.

Dies loov' Hem aller hart en mond,
Haast prijst Hem heel het wereldrond;
Ook Abrams kroost en 't Heidendom,
Verheffen eens het kruis alom.

„Woon met Uw Geest in ons gemoed,
Verlos ons door Uw dierbaar bloed,
O, Heiland! schenk ons Uw genâ:
U looft ons lied, Halléluja!”
